

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Petra Hluštíka, Ph.D. ve věci

žalobkyně: **ESCAGOT s.r.o.**
sídlem Na Zbytkách 83, 738 01 Staré Město
zastoupená advokátem Mgr. Tomášem Bařinou
sídlem Burianovo nám. 681/8a, 616 00 Brno

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 1. 2020, č. j. 2952/20/5300-21442-712243,
ve věci daně z přidané hodnoty

takto:

I. Rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 28. 1. 2020, č. j. 2952/20/5300-21442-712243, se **zrušuje** a věc se **vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje

II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku 11 228 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám zástupce žalobkyně Mgr. Tomáše Bařiny, advokáta se sídlem Burianovo nám. 681/8a, 616 00 Brno.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobkyně se podanou žalobou ze dne 27. 3. 2020 domáhala zrušení shora vymezeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobkyně proti rozhodnutím Finančního úřadu pro Moravskoslezský kraj (dále jen „správce daně“) ze dne 17. 4. 2018 č. j. 1881535/18/3207-51522-805127, dodatečnému platebnímu výměru, jímž byla žalobkyni doměřena daň z přidané hodnoty (dále jen „DPH“) za zdaňovací období únor 2014 ve výši 75 493 Kč a stanoveno penále ve výši 15 098 Kč; proti rozhodnutí správce daně ze dne 18. 4. 2018 č. j. 1881756/18/3207-51522-805127, dodatečnému platebnímu výměru, jímž byla žalobkyni doměřena daň z přidané hodnoty za zdaňovací období březen 2014 ve výši 1 152 033 Kč a stanoveno penále ve výši 230 406 Kč; proti rozhodnutí správce daně ze dne 18. 4. 2018 č. j. 1881847/18/3207-51522-805127, dodatečnému platebnímu výměru, jímž byla žalobkyni doměřena daň z přidané hodnoty za zdaňovací období duben 2014 ve výši 281 547 Kč a stanoveno penále ve výši 56 309 Kč; proti rozhodnutí správce daně ze dne 18. 4. 2018 č. j. 1881847/18/3207-51522-805127, dodatečnému platebnímu výměru, jímž byla žalobkyni doměřena daň z přidané hodnoty za zdaňovací období květen 2014 ve výši 631 137 Kč a stanoveno penále ve výši 126 227 Kč; proti rozhodnutí správce daně ze dne 18. 4. 2018 č. j. 1881982/18/3207-51522-805127, dodatečnému platebnímu výměru, jímž byla žalobkyni doměřena daň z přidané hodnoty za zdaňovací období červen 2014 ve výši 2 106 362 Kč a stanoveno penále ve výši 421 272 Kč; proti rozhodnutí správce daně ze dne 18. 4. 2018 č. j. 1882042/18/3207-51522-805127, dodatečnému platebnímu výměru, jímž byla žalobkyni doměřena daň z přidané hodnoty za zdaňovací období červenec 2014 ve výši 216 732 Kč a stanoveno penále ve výši 43 346 Kč; proti rozhodnutí správce daně ze dne 18. 4. 2018 č. j. 1882207/18/3207-51522-805127, dodatečnému platebnímu výměru, jímž byla žalobkyni doměřena daň z přidané hodnoty za zdaňovací období srpen 2014 ve výši 214 263 Kč a stanoveno penále ve výši 42 852 Kč; proti rozhodnutí správce daně ze dne 7. 12. 2016 č. j. 3557902/16/3207-51522-805127, platebnímu výměru, jímž byl žalobkyni přiznán odpočet daně za zdaňovací období září 2014 ve výši 91 703 Kč; proti rozhodnutí správce daně ze dne 22. 11. 2017 č. j. 3616500/17/3207-51522-805127, dodatečnému platebnímu výměru, jímž byla žalobkyni doměřena daň z přidané hodnoty za zdaňovací období říjen 2014 ve výši 327 855 Kč a stanoveno penále ve výši 65 571 Kč.
2. Žalobkyně uvedla, že v podaném daňovém přiznání k DPH za předmětná zdaňovací období únor až říjen 2014 uplatnila nárok na osvobození od DPH při dodání zboží do jiného členského státu dle § 64 zák. č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty v platném znění (dále jen „ZDPH“). Zboží bylo dodáno odběrateli žalobkyně - obchodní společnosti DOMINOR s.r.o. (dále jen „DOMINOR“) na Slovensko. Žalovaný dospěl k závěru, že hmotně právní podmínky nároku na osvobození od daně dle ZDPH byly splněny; dospěl však k závěru, že předmětné obchodní transakce mezi žalobkyní a DOMINOR jsou

zasaženy podvodným jednáním a že žalobkyně rezignovala na minimální obezřetnost při uzavírání obchodu s odběratelem DOMINOR.

3. Žalobkyně zejména namítá, že existence daňového podvodu nebyla v tomto případě dostatečně prokázána. Žalovaný založil své konstatování, že předmětné transakce byly zasaženy podvodným jednáním na 1) zprávě slovenského správce daně z 22. 4. 2015, z níž jednak vyplynulo, že DOMINOR sice podal daňová přiznání k DPH za období leden až srpen 2014, nicméně daň za předmětné období neuhradil, a z níž dále vyplynulo, že DOMINOR nepodal daňová přiznání k DPH za období září a říjen 2014 a rovněž za toto období předmětnou daň neuhradil, 2) na skutečnosti, že DOMINOR zanikl a byl vymazán z obchodního rejstříku a že právní nástupce DOMINOR je nekontaktní a tedy nelze prověřit skutečnosti týkající se předmětného plnění od žalobkyně, 3) na skutečnosti, že žalobkyně neměla s DOMINOR uzavřenu písemnou smlouvu, 4) na skutečnosti, že se žalobkyně, resp. její statutární zástupce nikdy osobně nesetkal se statutárním zástupcem DOMINOR. Žalobkyně má předně za to, že nelze konstatovat, že by byl odběratel DOMINOR nekontaktní. V předmětném období byl jednatelem DOMINOR pan P. B., který byl v rámci mezinárodního dožádání dvakrát jako svědek vyslechnut, naposledy v červnu roku 2019. Nekontaktní tedy zůstává pouze právní nástupce odběratele DOMINOR a skutečnosti týkající se předmětného plnění od žalobkyně tedy lze prověřit. Pokud jde o skutečnost, že nebyla s odběratelem DOMINOR uzavřena písemná smlouva, žalobkyně konstatuje, že písemná forma není pro daný smluvní typ (rámcovou kupní smlouvu) povinná a veškeré dodací podmínky, včetně platebních, tak mohly být sjednány ústně. Zásadní podmínkou odeslání zboží navíc byla platba předem, což žalobkyni poskytlo nejsilnější záruku za situace, kdy se jednalo o rychloobrátkové zboží, jako je káva, kakao a pochutiny. Konkrétní dodací podmínky byly sjednány včetně provize zprostředkovatele pana L. přímo s tímto zprostředkovatelem. Vytýká-li žalovaný žalobkyni, že se osobně nesetkala se zástupcem DOMINOR, žalobkyně konstatuje, že obchod zprostředkoval pan J. L., který byl jednatelem žalobkyně dobře znám z minulosti, kdy pro ni rovněž zprostředkoval obchody za dojednanou provizi a nebylo tedy zájmem zprostředkovatele, aby se žalobkyně a odběratel DOMINOR kontaktovali napřímo, bez jeho účasti. Žalobkyni byly ostatně sděleny identifikační údaje DOMINOR, předložen výpis z obchodního rejstříku DOMINOR, registrace k DPH a kopie občanského průkazu jednatele DOMINOR – P. B.
4. Žalobkyně rovněž namítá, že správce daně zkrátí procesní práva žalobkyně, když nevyhověl návrhu žalobkyně a neprovedl opakovaný výslech zprostředkovatele obchodu J. L. Žalobkyně navrhovala výslech svědka L. k odstranění rozporů mezi jeho výpovědí a opakovanou výpovědí svědka B., který tvrdil, že svědka L. nezná, nezná ani žalobkyni, která byla jeho dodavatelem a obchodování s žalobkyní víceméně popírá. Současně však svědek B. připustil, že platby za zboží žalobkyně osobně prováděl formou bankovního převodu na účet žalobkyně. Rovněž nevysvětlil, jak mohl svědek L. disponovat kopií jeho občanského průkazu, když se osobně údajně nikdy nesetkali.
5. Žalobkyně tedy popírá, že by se vědomě účastnila podvodu na DPH. DOMINOR plnil svou oznamovací povinnost vůči finanční správě na Slovensku řádně a včas, podával tedy daňové přiznání k DPH, kontrolní hlášení k DPH i souhrnné hlášení při vývozu a dovozu. Až do října 2014, kdy nebylo podáno v termínu daňové přiznání k DPH, tedy nic nenasvědčovalo tomu, že se jedná o problematický subjekt.

6. Žalobkyně má tedy za to, že osvědčila dobrou víru vypovídající o tom, že nemohla mít povědomí o účasti na daňovém podvodu a dále má za to, že prokázala, že přijala dostatečná opatření bránící riziku zapojení do možného daňového podvodu. Existence daňového podvodu tedy dle žalobkyně nebyla dostatečně prokázána.
7. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby jako nedůvodné a odkázal na odůvodnění svého rozhodnutí. Zrekapituloval v napadeném rozhodnutí popsané nestandardní okolnosti svědčící o existenci podvodu na DPH a v souladu se závěry napadeného rozhodnutí argumentoval také ve vztahu k ostatním žalobním námitkám. K námitce neprovedení opakované výpovědi svědka L. uvedl, že návrh na provedení opakovaného výsledku odmítl z důvodu nadbytečnosti, když existenci podvodu na DPH, jakožto i objektivních nestandardních okolností, na základě kterých žalobkyně měla a mohla vědět o tom, že se účastní transakce zasažené podvodem na DPH, měl žalovaný prokázanou stávajícími důkazními prostředky. Žalobkyně zamýšlela opakovanou výpověď pouze odstranit rozpory mezi výpověďmi svědka L. a svědka B., tyto však nejsou pro posuzovanou věc zásadní. V posuzovaném případě je zásadní pasivita žalobkyně, která sjednání obchodu nechala na zprostředkovateli L., navíc prokázání obezřetnosti dobré víry žalobkyně je závislé na chování žalobkyně a nemůže být prokazována třetí osobou. Je tedy na žalobkyni, aby prokázala přijetí dostatečných opatření minimalizujících riziko zapojení do podvodu na DPH. Žalovaný konstatoval, že žalobkyně v daném případě na požadavek obezřetného jednání zcela rezignovala.

Zjištění z obsahu správních spisů

8. Ze správních spisů soud pro účely soudního přezkumu zjistil, že správce daně zahájil dne 9. 2. 2015 u žalobce daňovou kontrolu na DPH za zdaňovací období září 2014 a dne 17. 5. 2016 za období únor až říjen roku 2014. V rámci daňové kontroly za září 2014 dospěl správce daně k závěru, že žalobkyně neprokázala dodání zboží do jiného členského státu deklarovanému odběrateli DOMINOR, tedy byl odmítnut návrh žalobkyně na osvobození od DPH a částka představující DPH byla dodaněna na výstupu. Odvolání žalobkyně proti platebnímu výměru správce daně za září 2014 bylo zamítnuto, přičemž toto zamítavé rozhodnutí odvolacího orgánu bylo zrušeno rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 28. 2. 2019 č. j. 22 Af 22/2018-48. V rámci této daňové kontroly byl proveden mimo jiné výslech svědka J. L., který zprostředkoval obchodní spolupráci mezi žalobkyní a odběratelem DOMINOR. Svědek J. L. ve své výpovědi dne 13. 5. 2015 uvedl, že zprostředkovává obchody mezi Českou republikou a Slovenskem a ke spolupráci s žalobkyní přistoupil na základě předchozí známosti s jednatelem žalobkyně panem M., kterého znal z doby jeho působení ve firmě Nestlé Česko s. r. o. (dále jen „Nestlé“). Pokud jde o odběratele DOMINOR, kontaktoval svědka L. jednatel DOMINOR pan B. s tím, zda by byl svědek L. schopen sjednat obchodní případ nákupu zboží, konkrétně se jednalo o kávu a cukrovinky od firmy Nestlé. Svědek L. dále uvedl, že se s panem B. osobně sešel v Brně, aby spolupráci projednali a s poptávkou zboží od odběratele DOMINOR svědek L. následně oslovil žalobkyni. Komunikace ohledně jednotlivých dodávek zboží na Slovensko probíhala telefonicky, případně e-mailem mezi svědkem L. a panem B. a mezi svědkem L. a žalobkyní. Pro úplnost svědek L. uvedl, že zprostředkovává obchody i pro jisté české subjekty, které konkrétně jmenoval.
9. Následně dne 17. 5. 2016 zahájil správce daně daňovou kontrolu za únor až říjen 2014, mimo září 2014. V rámci této daňové kontroly byl proveden výslech bývalého jednatele odběratele DOMINOR, svědka P. B., který obchodní případy realizované s žalobkyní

označil za fiktivní s tím, že skutečným odběratelem byl Š. O. Rovněž v rámci této daňové kontroly dospěl správce daně k závěru, že žalobkyně neprokázala dodání zboží do jiného členského státu deklarovanému odběrateli DOMINOR, tedy byl odmítnut návrh žalobkyně na osvobození od DPH a částka představující DPH byla dodaněna na výstupu. Poté k odvolání žalobkyně provedl správce daně v rámci žádosti o mezinárodní spolupráci svědecké výpovědi svědků Š. O. a P. B., bývalého jednatele DOMINOR. Svědek B. dne 19. 6. 2019 v rámci své výpovědi uvedl, že byl v předmětném období jedinou osobou oprávněnou jednat za DOMINOR s tím, že společnost obchodovala s potravinářským zbožím. Svědek B. dále uvedl, že disponoval razítkem společnosti DOMINOR s tím, že některé daňové doklady týkající se obchodních případů s žalobkyní podepsal, nicméně popřel, že by znal svědka L. Rovněž zmínil, že zjistil, že existovalo ještě jedno razítko společnosti DOMINOR. Svědek rovněž upřesnil, že obchody s žalobkyní pokládal za fiktivní, neboť zboží nikdy neviděl, když bylo doručováno do skladu pana O., jednatele F & O spol. s r. o. ve Slovenské Lupči, který vše zastřešoval. Současně svědek B. potvrdil, že platby za zboží dodávané žalobkyní byly prováděny z bankovního účtu, který svědek B. ovládal, a že tyto platby osobně prováděl. Svědek O. dne 14. 8. 2019 v rámci své výpovědi uvedl, že předmětné zboží nakupoval od svého dodavatele DOMINOR, kdy zboží mu bylo doručeno do skladu ve Slovenské Lupči, který v předmětném období vlastnil. V jiném vztahu než odběratelském se společností DOMINOR nebyl, ani nedisponoval razítkem společnosti DOMINOR.

Poté dne 30. 12. 2019 žalovaný seznámil žalobkyni se zjištěnými skutečnostmi, k nimž se žalobkyně vyjádřila podáním ze dne 13. 1. 2020. V seznámení se zjištěnými skutečnostmi žalovaný uvedl, že na základě provedeného doplnění a nových důkazů dospěl ke změně právního názoru, kdy nově konstatoval, že hmotně právní podmínky nároku na osvobození od daně dle ZDPH byly splněny a rovněž dospěl ke zjištění, že předmětné obchodní transakce mezi žalobkyní a DOMINOR jsou zasaženy podvodným jednáním a že žalobkyně rezignovala na minimální obezřetnost při uzavírání obchodu s odběratelem DOMINOR. Z uvedeného důvodu žalovaný doměřil DPH na výstupu ve stejné výši, jako správce daně v rozhodnutích napadených odvoláním žalobkyně.

Posouzení věci krajským soudem

10. Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů dle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. Ve věci krajský soud rozhodl bez nařízení jednání v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s.
11. Námitky žalobkyně směřují v zásadě do nesprávného posouzení okolností vedoucích k závěru o samotné existenci daňového podvodu a dále do účasti žalobkyně (a její vědomosti) na transakcích zasažených podvodem na DPH.
12. Zásadním argumentem žalobkyně bylo, že obchody na Slovensku pro ni zajišťoval pan J. L., s nímž se jednatel žalobkyně dobře znal ze svého předchozího působení ve firmě Nestlé. Pan L. zajišťoval pro žalobkyni obchodní případy na Slovensku za sjednanou provizi, a to na základě uzavřené smlouvy o zprostředkování. Z výpovědi svědka L. vyplynulo, že obchodní případy na Slovensku zajišťuje jako zprostředkovatel i pro jiné obchodní partnery, než je žalobkyně. Pokud jde o obchodní případy v Polsku, tyto si žalobkyně zajišťovala sama, prostřednictvím svého statutárního orgánu.

13. V souladu s § 2445 zák. č. 89/2012 Sb., občanský zákoník se *smlouvou o zprostředkování zprostředkovatel zavazuje, že zájemci zprostředkuje uzavření určité smlouvy s třetí osobou, a zájemce se zavazuje zaplatit zprostředkovateli provizi.*
14. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 3. 2. 2021, č. j. 4 Afs 177/2020 - 45: *„Uzavřením zprostředkovatelské smlouvy se statutární orgány obchodní korporace nemohou zbavit odpovědnosti za smlouvy, které následně uzavřou na základě doporučení od zprostředkovatele.“*
15. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2018, č. j. 5 Afs 60/2017-60 dále vyplývá: *„Skutečnost, že daňový subjekt mohl vědět, měl vědět či dokonce přímo věděl o veškerých popsanych objektivních okolnostech (týkajících se osob a dílčích transakcí od jeho smluvního dodavatele odlišných), které následně žalovaný zjistil, a z čeho tak žalovaný usuzuje, prokazuje zásadně vždy správce daně. Pokud daňový subjekt předestře své verze podložené relevantními skutečnostmi o tom, že obchodní transakce či některé její části byly v rámci jeho běžné obchodní praxe standardní, je naopak na správci daně, aby přesvědčivě odůvodnil, že se o běžnou obchodní praxi nejednalo a na základě čeho tak usuzuje.“*
16. Z obsahu žaloby se podává, že ke spolupráci se zprostředkovatelem panem L. přistoupila žalobkyně dle svého vyjádření na základě osobních kontaktů a dřívější pozitivní zkušenosti. Z uvedeného důvodu uzavřela žalobkyně s J. L. zprostředkovatelskou smlouvu a jeho prostřednictvím, jako zprostředkovatele, pak řešila jednotlivé obchodní případy dodávek zboží odběrateli DOMINOR na Slovensko. Výše uvedené potvrdil ve své výpovědi i svědek L., jak je uvedeno výše v bodu 8 tohoto rozsudku.
17. Byť pouze na základě dřívější pozitivní zkušenosti s obchodním partnerem nelze samozřejmě zcela rezignovat na kritickou analýzu chování obchodního partnera, resp. průběhu obchodních transakcí, konstatuje krajský soud v této souvislosti, že žalobkyně se o uvedené obchodní vztahy zajímala v dostatečné míře, když si nechala předložit identifikační údaje odběratele DOMINOR, kopii občanského průkazu jednatele DOMINOR a osvědčení o registraci DOMINOR k DPH. Současně obezřetně sjednala platbu za zboží předem a zboží expedovala až po úplném zaplacení sjednané kupní ceny. Průběh obchodních transakcí byl standardní, zboží bylo zaplacené, dodáno a přeprava a dodání zboží odběrateli DOMINOR byly potvrzovány příslušnými podklady. Žalobkyně tedy podle krajského soudu učinila dostatečná opatření, aby své účasti na podvodném jednání zamezila.
18. Pokud žalovaný vytýká žalobkyni, že právní nástupce dodavatele žalobkyně – společnosti DOMINOR a jeho statutární orgán je nekontaktní a tedy není možné ověřit okolnosti jednotlivých obchodních případů, nepovažuje tuto výtku soud za zcela případnou. Jak totiž vyplývá z provedených důkazů, je bývalý jednatel DOMINOR P. B., který byl jednatelem DOMINOR po celé zkoumané zdaňovací období, kontaktní, když byl opakovaně ve věci vyslechnut. Vzhledem ke skutečnosti, že byl P. B. v předmětném období jediným statutárním orgánem a současně jediným společníkem odběratele DOMINOR, je zcela jistě právě on osobou, která by měla mít k průběhu jednotlivých transakcí nejvíce informací. Nekontaktnost právního nástupce odběratele DOMINOR tedy považuje krajský soud pro posouzení celé věci za irelevantní.
19. Pokud jde o námitku žalobkyně, že neprovedením opakovaného výslechu svědka L. byla porušena její procesní práva, připomíná krajský soud, že není povinností žalovaného, ani správce daně provádět všechny daňovým subjektem navržené důkazy, nýbrž pouze ty, u

kterých reálně přichází v úvahu, že by mohly přispět k objasnění skutkového stavu. Nicméně právě o takový důkaz se v daném případě jednalo.

20. Podle § 8 odst. 1 zák. č. 280/2009 Sb., daňového řádu v platném znění (dále jen „daňový řád“) hodnotí správce daně důkazy podle své úvahy, posuzuje každý důkaz jednotlivě a všechny důkazy v jejich vzájemné souvislosti, přitom přihlíží ke všemu, co při správě daní vyšlo najevo. V rozsudku ze dne 27. 10. 2010, č. j. 8 Afs 74/2009-104 Nejvyšší správní soud konstatoval, že: *„Při kolizi mezi jednotlivými důkazními prostředky je správce daně povinen v odůvodnění svého rozhodnutí podrobně uvést, proč přisuzuje některému z důkazů nižší důkazní hodnotu či jej vůbec neosvědčuje za důkaz.“*
21. Z obsahu napadeného rozhodnutí přitom není zcela zřejmé, z jakého důvodu se žalovaný přiklonil ke skutkové verzi prezentované svědkem B., který uvedl, že žalobkyni ani svědka L. nezná, doklady potvrzující převzetí nepotvrzoval, když tato verze byla v přímém rozporu se skutkovou verzí prezentovanou žalobkyní, která vyplývala z výsledku svědka L., podle níž doklady potvrzující převzetí zboží byly potvrzeny DOMINOR, platby za zboží na účet žalobkyně byly provedeny z bankovního účtu DOMINOR s tím, že s tehdejším jednatelem DOMINOR se měl osobně sejit svědek L., který rovněž obchodní podmínky transakcí řešil se svědkem B. telefonicky.
22. Žalobkyně přitom v návrhu na provedení důkazu opakovaným výsledkem svědka L. uvedla, že výsledkem měly být odstraněny právě rozpory mezi výpovědí svědka L. a svědka B. Krajský soud se tedy neztotožňuje s důvody, pro které žalovaný neprovedl navrhovaný opakovaný výslech svědka L. (viz bod [69] napadeného rozhodnutí), tedy, že výslech měl prokázat provedení nějakých dalších opatření nad rámec těch, která již žalovaný označil za nedostatečná. Lze rovněž souhlasit se žalobkyní, že výslech svědka B. byl proveden nedostatečně, neboť svědek nebyl nijak konfrontován se skutečnostmi, které jsou v rozporu s jeho výpovědí, jak vyplývá výše z bodu 8 a 21 tohoto rozsudku.
23. Krajský soud rovněž podotýká, že pro to, aby mohl správce daně, resp. žalovaný, přistoupit ke zkoumání, zda je u žalobkyně dána její subjektivní odpovědnost za účast na daňovém podvodu, musí nejprve zjistit takové skutkové (objektivní) okolnosti, ze kterých vůbec může vyplývat závěr, že se v případě předmětných transakcí jedná o daňový podvod. Ačkoliv není povinností správních orgánů či dokonce správních soudů prokázat, jakým způsobem a konkrétně kterým z dodavatelů v řetězci byl spáchán podvod, musí být v daňovém řízení nicméně postaveno najisto, v jakých skutkových okolnostech daňový podvod spočíval (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 3. 2018, č. j. 1 Afs 427/2017-48).
24. Krajský soud má za to, že žalovaný uvedeným povinností nedostál, když minimálně existuje nevypořádaný rozpor mezi skutečnostmi a důkazy uváděnými žalobkyní a svědkem L. a skutečnostmi uváděnými svědkem B. Žalovaný tedy nehodnotil provedené důkazy a z nich zjištěné skutečnosti ve vzájemné souvislosti, ale selektivně. Každý důkaz je přitom třeba prověřit z hlediska jeho závažnosti, zákonnosti a pravdivosti (věrohodnosti), učinit závěr o úplnosti provedeního dokazování či potřebě dokazování doplnit. Teprve posléze jednotlivě a v souhrnu je třeba provedené důkazy zhodnotit. Uvedený postup však nebyl žalovaným v rozporu s daňovým řádem dodržen.

Závěr a náklady řízení

25. Na základě uvedeného tedy krajský soud shledal žalobu důvodnou, a proto napadené rozhodnutí pro výše popsané nezákonnosti podle § 78 odst. 1, 4 s. ř. s. zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, ve kterém bude žalovaný vázán právním názorem v tomto rozsudku vysloveným ve smyslu § 78 odst. 5 s. ř. s.
26. Žalobkyně byla v řízení procesně úspěšná, a proto jí podle § 60 odst. 1 s. ř. s. přísluší právo na náhradu nákladů řízení. Náklady řízení žalobkyně tvoří podle obsahu spisu zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč, odměna advokáta za 2 úkony právní služby (1. – převzetí a příprava zastoupení a 2. – podání žaloby) po 3 100 Kč podle § 9 odst. 4 písm. d) a § 7 bodu 5 vyhlášky číslo 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), a jeho hotové výdaje nahrazované v paušální výši 600 Kč podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu s tím, že náklady právního zastoupení ve výši 6 800 Kč jsou podle § 57 odst. 2 s. ř. s. zvýšeny o částku odpovídající dani z přidané hodnoty ve výši 1 428 Kč. Soud proto uložil žalovanému zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení celkem částku 11 228 Kč, a to dle § 64 s. ř. s. ve spojení s § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších změn a doplnění (dále jen „o. s. ř.“) k rukám advokáta, který žalobkyni v řízení zastupoval. Vzhledem k odlišné úpravě s. ř. s. a o. s. ř., týkající se nabytí právní moci rozhodnutí (srov. § 54 odst. 5 s. ř. s., § 159, § 160 odst. 1 o. s. ř.), uložil soud žalovanému povinnost zaplatit náhradu nákladů řízení ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu.

Nesplní-li povinný, co mu ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, může se oprávněná domáhat nařízení výkonu rozhodnutí nebo exekuce.

Ostrava 13. července 2021

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu